

[Indenrigsministeren.]

vil gøre nødvendig. Som permanent Lovgivning vil Lovforslagene efter alt, hvad der foreligger, ingen Lettelse komme til at betyde under normale Forhold for største Delen af det almindelige arbejdende Landbrug, medens det paa den anden Side samtidig er sikkert, at hvis disse Forslag vedtages, vil den private Kapital i Løbet af faa Aar have indtaget Skatternes Plads.

Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det høje Landsting ikke at vedtage Lovforslag, der er saa sagligt angribelige og i deres økonomiske Virkninger saa uretfærdige som de, der her foreligger.

Hauch: Den højtærede Indenrigsminister var i sine Udtalelser her overfor det høje Landsting faderlig, venligt formanende og i visse Henseender tillige revsende. Den højtærede Indenrigsminister mente endog saa, at det, der var ved at ske her i Øjeblikket, var noget, der nærmede sig Bolschevisme, og han fremførte en hel Række Tal og Bemærkninger, som skulde godtgøre, at dette Lovforslag i Virkeligheden maatte betragtes som økonomisk Galimatias. Jeg tror ikke, det er fornuftigt af den højtærede Indenrigsminister at tage Sagen paa den Maade. Jeg maa maaske have Lov til at sige til den højtærede Minister, at den Form for Forhandling, som den højtærede Minister har anlagt her i Dag under Behandlingen af det Lovforslag, som vi om et Øjeblik skal til at stemme om, denne Form gør maaske ikke saa meget Indtryk paa det høje Landsting, som den højtærede Indenrigsminister maaske egentlig gerne vilde. Dersom jeg ogsaa maa tillade mig at give den højtærede Indenrigsminister et godt Raad, skulde det være dette stillfærdige og venlige Raad: lad os bare tage sagligt paa Tingene, saaledes som de foreligger, lad os ikke svinge os op i højstemte Betragtninger over, hvad der er værdigt for det høje Landsting eller ikke, for det er noget, som det høje Landsting nok selv skal bestemme.

Med Hensyn til adskillige af de Betragtninger, som er fremført mod Lovforslaget, ikke mindst af den højtærede Minister, men tillige af den ærede socialdemokratiske Ordfører og til Dels af den ærede radikale Ordfører, maa jeg sige, at det er egentlig en højst mærkelig Argumentation, man anvender. For det første siger man, at der er ikke Dækning for den Lettelse, som foreslaas. Man ved, at det ikke er rigtigt, for der er stillet Dækningslovforslag. Man mener vel, at der er ikke fuld Dækning. Det er meget

muligt, at der ikke er fuld Dækning, men det er et Spørgsmaal, som jeg om lidt skal vende tilbage til. For dette med, at vi skulde kunne fortsætte med de Udgifter, vi har i Øjeblikket indenfor den offentlige Økonomi, kan bedst betegnes med nogle af de Udtryk, som den højtærede Indenrigsminister vilde anvende overfor Landstinget, for det er nemlig en Umulighed. Ikke desto mindre forudsætter man i sine Bemærkninger til Lovforslaget, at de samme Beløb skal bruges i den offentlige Økonomi, som hidtil har været brugt, og saa siger man: hvor skal man faa Pengene fra? Jeg forstaaer meget godt, hvortil alt dette skal tjene. Jeg ser meget godt, hvad Meningen er med den Argumentationsform, men jeg forstaaer ikke, at man vil betjene sig af den, for det, man siger, er ikke rigtigt; det er jo fuldkommen urigtigt. Og selv om der ikke var Dækning for nogle af de Lettelser, der her er Tale om, selv om vi gik ind paa den Betragtning, at der ikke var Dækning, kunde det dog ikke blive besværligere for de Skatteydere, som skal tilvejebringe Dækningsbeløbene, at tilvejebringe dem paa det nye Grundlag. Hvis alle Pengene skulde skaffes, hvad de altsaa ikke skal, ved man dog, at Skatten vilde blive fordelt paa den anden Maade, idet navnlig en hel Del af de Mennesker, som ikke har Ejendom og dog har Indtægt, vilde komme til at svare en større Skat.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge, om man tror, at det vil være muligt at opretholde det nuværende Niveau for Skatterne paa fast Ejendom, naar Landbruget overhovedet ingen Indtægt har. Naar det offentlige, som det er oplyst adskillige Gange fra denne Talerstol og mange andre Steder, fra 1914 og indtil nu har indskudt en Skatteprioritet i fast Ejendom her i Landet, som kapitaliseret repræsenterer en Milliard, og naar saa Landbruget kommer i en Situation, der er skæbnesvangere ikke alene for Landbruget, men meget snart vil blive det for hele det danske Folkesamfund, idet det ingen Indtægt har, saa kan man ikke opretholde disse Skatter. Det er en blodig Uret, og man kan gøre alle de Forsøg; man vil, paa at operere med Talstørrelser paa den ene eller den anden Maade, det vil ikke være muligt at faa Landbefolkningen til at forstaa, at det er rigtigt og rimeligt, at de vedblivende skal bære disse Skatter, naar de ingen Indtægt har. Ellers er Forholdet dog saadan, at naar man opkræver Skat, svares den af en Indtægt, men det er ikke Tilfældet her. Dersom denne Byrde havde ligget paa Ejendommene gennem en lang Aarrække, ja,